печатани при Аким Попов.[22] Когато отива в Цариград и се включва в подготовката на църковно-народния събор от 1871 г., Милетий Зографски е враждебен на политиката на в. Македония и П.Р. Славейков във Вардарска Македония. Той е недоволен от намесата на Славейков в борбите във Велес около назначаването на В. Попович за учител в българското училище в града.[23]

Дейците на Кишиневското общество са сред първите, които още през 1868 г. подкрепят плановете на Васил Д. Стоянов за учредяване на Българско книжовно дружество. [24] Пари за дружеството дават: Теодосий Зографски, Иван Ст. Иванов, Ив. Дончов, С. Тарапанов, Н. Илиев, В. Калдеран, Ст. Калдеран, П. Грамадов, П. Левицкий, Н. Ив. Кушковски, А. Попов и др.[25] Интересно е да се отбележи, че преди да иде в Одеса и да търси помощи от одеските българи, В. Стоянов се обръща към кишиневската емиграция. Това той прави благодарение на приятелските връзки между П. Каляджи и Иван Касабов, който иска също да даде "ново направление на българското вестникарство". За целта Касабов иска да купи печатница, чрез която "българското вестникарство да спечели цяла Европа за нашия народ".[26] Най-много помощи получава от П. Каляджи и Иван Ст. Иванов /общо 50 жълтици/.[27]

Кишиневското българско общество е известно и със своята дейност в Сръбско-турската война от 1876 г. и във формирането на Българското опълчение. По тази причина през 1876 г. обществото прекъсва своята просветна политика, насочена преди всичко към Македония. Според П. Оджаков, секретар на организацията, от събрания членски внос кишиневските българи успяват да издържат в Кишинев през 1871-1876 г. четири стипендианти и една стипендиантка.[28]

Като просветна организация през 70-те г. Кишиневското общество се грижи преди всичко за развитието на Централното бесарабско българско училище в Комрат и за църковно-просветните борби на българите в Македония. Така то успява да развие важна дейност в полза на българския народ.

---

1. **Гурбанов М.** , Бесарабските българи - активни участници в Българското опълчение. Военно-истор. сборник. С.1965, №,с.50-60 - С.Дочев Иван Степанович Иванов - деен организатор на Българското опълчение. Известия на воен.истор.науч.дружество.С.1986, № 42, с.136-147. Забунов Ив.Д. Болгары юга Росии и национальное болгарское возрождение в 50-70 - егг XIX в. Кишинев 1981, 158 с. Минев Д. Град Лясковец. Варна 1944, с. 334-336; Поглубко К.А. Бесарабия в Руско-турската война 1877-1878. Освобождението на България. С.1982, с.100-117. Същият. Бесарабия и Освобождението на България. Истор. преглед, 1977 5-6, с. 149-157. Същият. За да бъдат полезни на народа си. С. 1876, с.42. Червенков Н.Н. Политические организации болгарского национально-освободительного движение во второй пол. 50-х-60 е гг XIX в. Кишинев 1982, 130 с. Шипчанов Ив. Иван Ст. Иванов-Каляджи. Военно-истор. сборник. С. 1987, № 5, с. 154-166. Хаджиниколова Е. Българите в Сръбско-турската война 1876. С.1996, 217 с.; **2. Хаджиниколова Е**. Към историята на Кишиневското българско общество за разпространение на грамотност в град Кишинев. Първа национална конференция на младите български историци. С. 1977, 202-209; **3**. Пак там; **4. Хаджиниколова Е**. Българските преселници в южните области на Русия